

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.7 – EN BESTANDIG NÅDE

(s.99) ”Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham. Hvis vi siger vi har fællesskab med ham, og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyst, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns blod renses os fra al synd” 1. Joh. 1,6-7.

Dette er den tredje uudtømmelige kilde til Guds børns glæde.

Vi vil først gøre os klart, hvem det er, der har adgang til denne bestandige nåde, og det bliver da nødvendigt at skelne mellem to slags syndere. Dette gør vi ud fra apostlens ord om dem, der vandrer i mørket, og dem, der vandrer i lyset.

Gud er lys! Han er hellighedens og retfærdighedens blændende lys, som ikke tåler eller tillader én eneste synd. Han er alvidenhedens lys, med øjne som flammende ild [Åb.2,18], for hvem ingen skabning er usynlig, og for hvem ”natten er klar som dagen, mørket er som lyset” Salme 139,12. Hele vort inderste ligger blotlagt og udbredt for hans øjne. Han kender vore hemmeligste tanker, hører alle vore ord og ser alle vore gerninger. Og Gud er den hellige nidkærheds brændende ild [5.Mos. 4,24]. På samme tid, som de, der nærmer sig ham i oprigtighed, i ly af hans elskelige søn, mødes af hans kærlighed, er han mod al falskhed en fortærende ild. Kan der da tænkes noget forfærdeligere

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

end at hykle over for Gud, lyve ham op i hans åbne øjne eller med forsæt gøre noget, der mishager ham.

Går dette op for os, forstår vi også, at det kald, vi er kaldet med, er et helligt kald. Vi forstår, at det lader sig ikke gøre på samme tid at have fællesskab med Gud og vandre i mørket. Da (s.100) vil det også blive os magtpåliggende at blive klar over, hvad det at vandre i mørket egentlig vil sige.

På dette spørgsmål skal vi vogte os for selv at give nogen forklaring. Vi må søge svaret i Guds ord. Ellers kommer vi let på afveje, enten til højre eller venstre, påføres unødigt bekymring eller trøster os med en falsk trøst.

Og svaret er ikke vanskeligt at finde. Apostlens ord her og i det følgende kapitel stemmer med det, Jesus selv siger i Joh. 3,20: *”Enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres”*. Når et menneske ikke vil frem i lyset med sin synd, ikke vil bekende og slippe den, ikke ønsker at få den tilgivet eller blive den kvit – mon det ikke er at vandre i mørket? I 1.Joh. 1,8 læser vi følgende:

”Hvis vi siger, at vi ikke har synd, så bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os” og i 1.Joh. 1,9 har vi modsætningen:

”Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed”.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Den, der vil gøre krav på at have fællesskab med Gud, men samtidig vandrer i mørket, han er en hykler. Han dækker sig bag undskyldninger og unddrager sig opgøret med Gud. *”Thi enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres”* [Joh. 3,20].

Den egentlige årsag til denne vandring i mørket er et sovende, ulydigt og ubodfærdigt sind, som ikke tager det, Gud har sagt, alvorligt. Når Gud i sit ord lader os vide både, hvad der er hans vilje, og hvad han har gjort til vor frelse, taler til os om genfødsel og helliggørelse, og vi dog fortsætter at leve et liv, der ikke er i overensstemmelse med ordet, da er grunden hertil forhærdelse og ringeagt for Gud.

Der findes også mennesker, som lever et meget fromt liv og tydeligt adskiller sig fra verden ved forskellige andagtsøvelser, kristelig virksomhed og smukke talemåder, men som alligevel vandrer i mørket. De lever ikke i ’omvendelsen til Gud og troen (s.101) på vor Herre Jesus’, de har ingen brug for at fly hen til nådestolen med deres synd, og de er aldrig blevet født på ny. Disse mennesker driver gæk med den Almægtige, idet de foragter alt, hvad der tales om hjertets indre stilling til Gud.

Men Gud er lys [1.Joh. 1,6]. Hans øjne ser det, og han lader sig ikke spotte [Gal. 6,7]. Det skal du betænke, som aldrig er kommet igennem den snævre port,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

aldrig har været i syndenød og derfor aldrig har haft brug for det forløsende ord om syndernes forladelse. Du, som vel i det ydre er begyndt at vandre en anden vej end før og lægger vægt på andagtsøvelser, bønner og gode gerninger, men aldrig har oplevet, at *”hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig”* [Rom. 5,20]. Din forbedring og din trøst har holdt trit med hinanden, fordi din trøst grundede sig på din forbedring. Dette er at drive gæk med Herren og foragte hans ord.

Du ved jo godt, at Guds Ord lærer, at vejen til frelse går gennem genfødsdens snævre port, og at Jesus udtrykkelig har sagt: *”Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny”* [Joh. 3,3]. Og dog frygter du ikke, men håber engang at komme derind.

Du hører de troende tale af erfaring om den nye fødsel, om syndenød, om tro og troens kendetegn, om fred og glæde i Helligånden og forstår, at det er en virkelighed for dem, men selv er du stum, så længe samtalen drejer sig om dette. Føres den derimod ind på gerninger, kristelig virksomhed og andre ydre forhold, så føler du dig straks på hjemlig grund – og endda håber du, at det skal gå dig godt, at du skal komme ind i Guds rige. Hvad Herren siger om den sag, går du let hen over. Dette er at vandre i mørket og ikke ville komme frem i lyset.

Det er dette, Jesus sigter til, når han fortæller om den mand, som kongen fandt inde i bryllupssalen, men uden bryllupstøj på, og som, da han blev spurgt om

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

grunden dertil, ikke vidste noget at svare. Alt andet kunne han sikkert tale med om, (s.102) men da han stillede over for dette spørgsmål, hedder det blot: ”*Men han tav!*” [Matt. 22,1-14].

”*Bind hænder og fødder på ham*” lød dommen [Matt. 22,13]. Da var det forbi med hans gerninger og hans vandring, som han havde sat så stor lid til, at han ikke behøvede Kristi retfærdighed bryllupsklædning. Og dernæst: ”*Kast ham ud i mørket udenfor!*” [Matt. 22,13]. I mørket havde han vandret i nådetiden her, og i mørket bliver han nu kastet ud.

Hvilken forfærdelig tanke: hele sit liv at pleje omgang med de troende, samles med dem om Guds ord og tage del i kristelig virksomhed – og så til sidst, når brudgommen kommer, blive forkastet for evigt, blot fordi man ikke har været oprigtig over for Herren. Hvilken lykke, om du standsede og gav agt på Herrens advarsler og din stilling fra at være den selvretfærdige Simons blev du den grædende synderindes ved Jesu fødder. Se Luk. 7,37-47.

Men djævelen er en tusindkunstner, når det gælder om at lede mennesker i fortabelsen. Der findes dem iblandt os, der bekender sig som kristne og virkelig også synes at have nogen erfaring i åndelige spørgsmål. De ved at fortælle både om deres vækkelse og deres omvendelse, de kan tale med både om lov og evangelium, om tro og helliggørelse, men vandrer ikke desto mindre i mørket. Det ses deraf, at de med frit mod øver mørkets gerninger. De vil ikke bøje sig

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

for Guds dom over synden, men undskylder og forsvarer den. Johannes siger f.eks.: *”Den som siger, at han er i lyset og dog hader sin broder, er i mørket og vandrer i mørket, og han ved ikke, hvor han går hen, thi mørket har blindet hans øjne”* 1.Joh. 2,9-11.

Nogle eksempler fra Bibelen kan give os en klarere forståelse af, hvad det vil sige at vandre i mørket.

Judas var en af de tolv, men ikke desto mindre en tyv. Tilsyneladende var der ingen forskel på ham og de øvrige apostle, og intet i hans optræden tydede på, at han havde en dårlig samvittighed (s.103). Derfor var der heller ingen af de andre, der fandt på at rette mistanken imod Judas, da Jesus sagde: *”En af jer vil forråde mig”* [Matt. 26,21], blev tværtimod tvivlrådige og spurgte – den ene efter den anden: *”Det er dog vel ikke mig?”* [Matt. 26,22], Kun en af dem forblev uberørt, og det var Judas. Ikke engang, da Jesus udtalte de forfærdelige ord: *”Ve det menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt”* [Matt. 26,24; Luk. 22,22] viste han noget tegn på frygt eller anger. Et tydeligere billede af dem, der vandrer i mørket, kan vi næppe få. Om dem gælder det i sandhed, at *”mørket har blindet deres øjne”* [1.Joh. 2,11].

Peter fornægtede samme aften sin mester. Han blev til en løgn, svor og bandede, men et eneste blik fra Herren fik ham til at gå udenfor og græde bitterligt [Luk. 22,61-62]. Læg mærket til forskellen mellem ham og Judas.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Begge var de faldet dybt. Men den ene syndede med velberåd hu og kunne ikke engang gennem de forfærdeligste trusler vækkes til erkendelse af sin synd. Den anden blev i et svagt øjeblik overlistet af fristelsen og bragt til fald; men i sit hjerte var han stadig sin mester tro og angrede øjeblikkelig sin synd.

Endnu et eksempel: Ananias og Safira tilhørte den første kristne menighed. Ligesom flere af de andre inden for menigheden solgte de en ejendom og bragte apostlene pengene som deres bidrag til den fælles kasse. Imidlertid var de blevet enige om på forhånd at stikke noget af salgssummen til side [ApG. 5,1-2]. Men ”Gud er lys” og hans ånd åbenbarede for Peter den hemmelighed, de troede ved forvaret. Tiden var kommet, da Herren ville give et advarende eksempel mod al hykleri inden for menigheden, både Ananias og senere hans hustru blev straffet med døden [ApG. 5,1-11]. Hvad havde de gjort? Jorden var jo deres, og pengene, de havde fået for den, følgelig også deres. Hvori bestod da deres synd? De havde løjet, sagde Peter [ApG. 5,4]. Men havde ikke Peter selv løjet, da han sagde: ”Jeg kender ikke det menneske, I taler om” [Matt. 26,72]. Og ham ser vi dog ikke falde død til jorden! (s.104)

”Hvorfor er I dog blevet enige om at friste Herrens Ånd?” siger Peter [ApG. 5,9]. Det var med fuldt overlæg, Ananias og Safira havde syndet. De lod sig heller ikke ved Peters ord bringe til erkendelse af deres synd.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Det er ikke synden, der skulle komme mellem dem, der vandrer i mørket, og dem, der vandrer i lyset. På det punkt er der desværre ofte kun ringe forskel. Alle har vi syndet og var ulykkeligt stillet [Rom. 3,23], hvis ikke Kristi retfærdighed dækkede vor synd. Og hvad fristelser angår, har en kristen langt mere at kæmpe med end en vantro. Det er forskellen i sindelaget, der er det afgørende. Mens den ene lider under sin synd og næppe vover at tilegne sig evangeliets trøst, er den anden rolig og uberørt og søger blot at undskylde synden eller skjule den for menneskers øjne. Han tænker, som Sirak siger:

”Hvem ser mig? Mørke er der rundt om mig, og væggen skjuler mig, og ingen ser mig; hvad frygter jeg for? Den Højeste vil ikke komme mine synder i hu”
- Han *”frygter for menneskers øjne og ved ikke, at Herrens øjne er ti tusinde gange klarere end solen og ser på alle menneskenes veje og skuer ind i lønlige steder”* [Sir. 23,18-19].

Spørgsmålet drejer sig altså ikke om, hvorvidt vi er syndere eller ej, men om vi vil erkende og bekendte synden for Gud. Apostlen tilføjer jo: *”Hvis vi siger, at vi ikke har synd, så bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed”* [1.Joh. 1,8-9]. Netop i disse ord ligger forklaringen på, hvad det er at vandre i mørket og at vandre i lyset.

Vi er nu blevet klar over forskellen mellem de to slags syndere. De, der vandrer i lyset, tynges af deres synd, som træder desto skarpere frem, fordi den bestråles af lyset. Og dem siger apostlen, at de har bestandig renselse,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

bestandig soning og bestandig nåde for deres bestandige synd gennem et helligt og fuldt tilstrækkeligt sonemiddel:

Jesu Kristi, Guds søns blod. [1.Joh. 1,7; Åb. 1,5]

(s.105) Med disse ord er vi inde i det allerhelligste. De er grundlaget for, at vi med vor bestandige synd har en bestandig nåde og er genstand for Guds evige, uforanderlige kærlighed. Jesu Kristi hans søns, blod renses os fra al synd. Dette er kilden til frelse, til trøst og til lægedom. Ingen mennesketanke kan fatte og ingen mennesketunge tolke højden dybden af den nåde, der ligger gemt i disse ord.

”Jesu Kristi, Guds søns, blod renses os fra al synd” [1.Joh. 1,7]. Her ser vi ordet om kvindens sæd, der skulle knuse slangens hoved [1.Mos 3,15; Rom. 16,20], gå i opfyldelse. Her har vi forklaringen på de utallige offerdyrs blod, der i det Gamle Testaments tid måtte flyde som forbillede på Jesu Kristi forsoningsblod. Da Herren ihjelslog alt førstefødt i Ægypten, var det til påskelammets blod, at løftet om frelse var knyttet. Det er pagtsblodet, for hvis skyld Herren vil *”Slippe dine fanger ud, ja ud af den vandløse brønd”* Zak. 9,11.

Så forstår vi da også bedre grunden til den mærkelige bestemmelse om blodet: *”Ingen af jer må nyde blod – thi jeg har givet jer det til brug på alteret til at skaffe jeres sjæle soning; til det er blodet, som skaffer soning, fordi det er sjælen”* [3.Mos. 17,10-12]. Alt peger frem imod Kristi, Guds søns, dyrebare

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

blod. Det er om blodet, den frelste skare for Lammets trone synger den nye sang: *"Du blev slagtet, og med dit blod har du til Gud købt mennesker af alle stammer og tungemål og folk og folkeslag"* [Åb. 5,9]. Og kendetegnet på dem, der alene kunne lære denne sang, var dette:

"De har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod" [Åb. 7,14].

Når vi taler om Kristi blod, tænker vi i almindelighed på hans blodsudgydelse, hans lidelse og død. Men om selve blodet har Gud altså sagt dette ejendommelige, som vi ikke formår at udgrunde: *"Jeg har givet jer blodet til at skaffe jeres sjæle soning, thi det er blodet, som skaffer soning, fordi det er sjælen"* [3.Mos. 17,10-12].

"Du skal visselig dø" [1.Mos. 2,17] - således lød den første dom, Gud fældede på jord. Synden løn er døden [Rom. 6,23]. Retfærdigheden krævede (s.106) liv for liv [5.Mos. 19,21]. *"Og der opnås ingen tilgivelse, uden at blod bliver udgydt"* Hebr. 9,22. Det er også mærkeligt at se, at i loven om de forskellige ofringer er der intet, der omtales så udførligt og gives så mange regler for som blodet. Med Paulus må vi udbryde: *"O, hvilket dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! Hvor uransagelige er ikke hans domme og hans veje usporlige"* [Rom. 11,33]. At forstå alt er heller ikke nødvendigt, blot vi forstår og i tro tilegner os den sandhed, at om end vore synder var blodrøde, skal de ved Kristi blod blive hvide som sne [Es. 1,18]. Da er vi *"bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed"* [Hebr. 10,22], og kan med

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

taknemmelighed prise Ham, ”*som elsker os og har løst os af vore synder med sit blod*” [Åb. 1,5].

Der er ingen af Guds ords sandheder, vi så klart har belyst og så fast bekræftet som denne. Først peger hele det Gamle Testamente både med ord og med billeder frem mod det blod, der alene kunne sone for synd. Og siden siger Jesus selv: ”*Dette er mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse*” [Matt. 26,28]. Er end vore synder mange og svære, vore hjerter mangelfuld, så har vi her noget, som vejer tusind fold mere: Herrens egne ord, når han siger: ”*Mit blod udgydes for jer til syndernes forladelse. – ”Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag*” [Joh. 6,54].

At gå ind under lovens dom med sin synd og virkelig erkende den som synd imod Gud og så på samme tid tro Guds nåde og se sig rensset fra alle synder i Lammets blod – det er livets vanskeligste kunst. Troen er ikke så lige til en sag, som mange mener. Den, der har en dyb syndserkendelse og ønsker et eje Guds nåde, må lægge sig nøje på sinde, hvad her siges om Kristi blod som soning for synd. Desværre har vanens magt virket sløvende på os. Vi har hørt det så tit, at det har mistet sin frydefulde klang og sin evne til at gribe vore hjerter. Når derfor vor samvittighed ængstes, fordi hele vort væsen er besmittet (s.107) af synd – når vi hører Guds ords klare tale derom og derved føler dommen gå hen over vort liv – og når vi daglig står som skydeskive for djævelens gloende pile, så er det intet mindre end et Guds under, om det lykkes os at bevare troens

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

frimodighed. Fra vores side kræves der, at vi uafledigt og uden at skele til nogen af siderne holder blikket fæstet på det evigt gyldige soningsmiddel og under bøn om Åndens lys og vejledning giver agt på, hvad Gud har sagt derom i sit ord.

Thi som sagt: Hvor syndens magt er stor og hjertets ondskab uden grænser, bevares troen ikke uden kamp. Selv for den, der ikke har særlige grove synder på sin samvittighed, men blot ser alt, hvad han tænker, taler og gør, besmittet af synd, koster det kamp at kunne tro Guds nåde. Værre end alt andet er endda ofte vort kolde, døde og falske hjerte, som i stedet for anger, tro og kærlighed til Gud kun huser kærlighed til synden, letsindighed og hykleri. Dertil kommer, at vi dybest set stadig er lovtrælle. Talen om gerninger og fortjeneste finder let genklang hos os, mens derimod talen om nåde klinger fremmed for vore øren. Intet under da, om der opstår brydninger, ja en kamp på liv og død i vor sjæl. Gud betragter vi blot som dommeren, den hellige og retfærdige, og alle hans løfter og tilsagn om nåde viser vi fra os. De kan umuligt gælde os, sådan som vi er.

Det eneste, der da holder at bygge på, er Guds evige rådslutning til vor frelse. Alt andet er som avner, der vejres bort af vinden. Og denne faste urokkelige beslutning finder vi udtrykt netop i de ord, vi har betragtet: *”Hvis vi vandrer i lyset, ligesom har er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans søns, blod renses os fra al synd”* [1.Joh. 1,7].

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Hvad vejer mest – din synd, er den end aldrig så stor, eller disse ord? For at kunne lodde noget af dybden i dette vers vil vi betragte hvert udtryk for sig. Først, hvem den person er, der omtales. Jesus Kristus - ”kvindens sæd” [1.Mos. 3,15], ”Herrens salvede” [Luk. 2,26], (s.108) han, hvis oprindelse ”er fra fordum, fra evigheds dage” [Mika 5,1], men som dog fødtes i Betlehem, og om hvem englens bragte bud, da de forkyndte: ”Eder er i dag en frelser født i Davids by” [Luk. 2,11]. Han, om hvem det var sagt: ”Du skal give ham navnet Jesus, thi han skal frelse sit folk fra dets synder” [Matt. 1,21].

Jesu Kristi blod – i sig selv et mægtigt ord med en mægtig virkning. Men der står noget endnu større og herligere, noget der i særlig grad giver udtryk for, hver betydningsfuld den person er, det drejer sig om: ”Jesu Kristi, Guds søns, blod” [1.Joh. 1,7] Guds søn! Kan det være muligt, at Guds søn udgyder sit blod for os? Ja, er ikke det sandt, så findes der ikke et sandt ord i Bibelen. Tænk så på, hvad dette betyder. Den almægtige Gud, himmelens og jordens og menneskets skaber, har elsket verden så højt, at han lod sin egen søn iklæde sig vort kød og blod og blive vor broder og stedfortræder. Gud gav os ikke en engel eller en helgen – det slog ikke til – men sin eneste søn, der var Faderen lig i guddomsmagt og herlighed [Es. 9,5; Joh. 1,1-2; Åb. 19,13].

Så inderligt er han – også som menneske – forenet med Gud, at hans blod i Skriften også kaldes Guds blod. Paulus formaner menighedens ældste fra Efesos til at ”vogte Guds kirke som han købte sig med sit eget blod” ApG. 20,28. Det er en løsesum af ufattelig værdi. Himlene er hans hænders værk jorden og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

alt, hvad der er på den, har han skabt, og imod ham er folkene at regne ”*som en dråbe på spand, som fnug på vægt*” Es. 40,15. Så stor og ophøjet en person er det, der giver sit liv og sit blod for menneskers frelse. Havde han givet en eneste tåre. Eller var han blot en eneste gang gået i forbøn for os, skulle det synes os at være tilstrækkeligt. Men nej! Så stor var menneskets skyld, og så alvorligt var Guds retfærdighed blevet krænket, at intet mindre end [for]midlerens liv og blod strakte til.

Hvilken værdi må da ikke dette blod have for Gud. Guds søns sjælekval i Gethsemane, hans tårer og blodige sved [Luk. 22,44], de pinsler, hans hellige legeme måtte udstå, hans tornekrone, hans gennemborede (s.109) hænder og fødder, hans angstråb, da mørket sænkede sig over hans sjæl, og hans forsmædelige død på korset [Luk. 23,26-49] – hvad betyder ikke alt dette for Faderen i himlen. Her har vi årsagen til, at Gud ingen synd ser der, hvor en synder nærmer sig ham i Jesu navn. På dette grundlag er det, at selv de største syndere har fået nåde. Intet andet end Jesu Kristi, Guds søns, blod har en sådan magt.

Om dette blod siger apostlen, at det renser os fra al synd [1.Joh. 1,7]. Ikke, at vi gennem det får hjælp til at blive renset, heller ikke, at det renser os fra lysten til synd, men at det renser os fra synden. Ikke blot en eller anden synd, men fra *al synd*. Men lærer ikke Skriften også, at Ånden renser os? Jo, men ikke i samme betydning, som Guds søns blod gør det. Havde her været tale om Ånden, så havde renselsen betegnet helliggørelsen, men her tales om blodet, soningsmidlet, og derfor om renselsen gennem soningen – skyldens

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

udslettelse. Det var jo det, Jesus selv sagde om sit blod: *”Det udgydes for jer til syndernes forladelse”* [Matt. 26,28].

Hele verdens synder blev udslettet ved Kristi død. Apostlen siger udtrykkeligt, at *”det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser”* [2.Kor. 5,19]. Derfor er Gud tilfredsstillet, og derfor kan hans sendebud bede på Kristi vegne: *”Lad jer forlige med Gud!”* [2.Kor. 5,20].

Heraf følger, at den, som er gået ind under Gud dom over synden og søger tilflugt ved nådestolen - med andre ord: den som *”vandrer i lyset”* [1.Joh. 1,7] - han er i Guds øjne fuldkommen ren fra al sin synd for blodets skyld. Alt det syndige og urene, som stadig bor i hans kød og daglig giver sig udslag i tanker, ord og handlinger, skal aldrig tilregnes ham. Der er gennem blodet sket soning for hans synd, og han er ren. Derfor kunne Jesus sige om sine højst ufuldkomne disciple: *”I er rene, dog ikke alle”* [Joh. 13,10]. Thi han vidste, at en af dem ville forråde ham. Det var ^(s.110) ham, som vandrede i mørket. De øvrige derimod var oprigtige, og derfor var de trods al deres svaghed, som samme aften skulle blottes så ynkeligt, helt rene. Og dette siger han, som har øjne som flammende ild, og som skal dømme på den yderste dag.

Kristi blod må åbenbart gælde mere i Guds øjne end i vore. Så stor værdi har det, at den, der er i Kristus, står fuldkommen ren for Gud, ligegyldigt, hvor

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

megen synd og urenhed han ser hos sig selv. Vi ser og tror kun så lidt af blodets sonende kraft men i himlen, hos Gud, der har Jesu Kristi, hans søns, blod sin fulde værdi.

Johannes siger, at det renses fra al synd. Og når Skriften taler om synd, mener den virkelige synder, overtrædelser af Guds hellige lov. Ikke blot, som vi ofte er tilbøjelige til at mene, de små fejl og mangler, vi har. Derfor skal vi heller ikke undres eller taber modet, når vi opdager, at vi stadig forsynder os mod Guds lov, for hvad er vel synd andet end overtrædelse af loven. Og når det har kostet Gud så meget at sone vor synd – kostet hans søns blod – skulle virkningen deraf så ikke strække sig længere end til noget ubetydeligt småtteri? En sådan hjælp ville kun være en halv hjælp, og en halv hjælp bliver det samme som ingen hjælp, hvis vi ikke selv har anden mulighed for frelse.

Jesus er en fuldkommen frelser. Luther siger: *”Han har sandelig ikke udgydt sit blod for tænkte og indbildte synder, men for sande og virkelige. Ikke blot for små og ubetydelige, men for store og grove. Og ikke blot for de synder, vi har sejret over og taget afstand fra, men også for de stærke og mægtige, som vi endnu ligger under for”*.

Hvordan skulle vi ellers få kraft til sejr over disse under om ikke gennem forvisningen om, at også de er sonet ved Jesu Kristi blod.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Vel taler Johannes om *"en synd til døden"*, og siger, at med hensyn til den skal man ikke bede [1.Joh. 5,16]. Jesus talte om det samme. Matt. 12,31-32. Og af Hebr. 6,5 ser vi, at (s.111) årsagen til, at denne synd ikke kan forlades, er den, at det er umuligt på ny at bringe dem til omvendelse, der har begået den. Vender blot mennesker sig til nådestolen, finder han der synden sonet og nåde i overflod, af hvad art synden så er.

Endnu et ømtåligt spørgsmål står tilbage at behandle. Går det an atter og atter at søge tilgivelse for den samme synd? Gud kan vel ikke blive ved at tilgive synd, som jeg stadig på ny falder for fristelsen til?

At få klarhed i denne sag er af stor vigtighed. Det hele beror på din indstilling til synden. Holder du fast på den og har til hensigt at fortsætte i den – ligesom dem, der vandrer i mørket – da er du offer for et forfærdeligt selvbedrag, hvis du endda tror dig at leve under nåden. Da hedder det om dig: *"Du har hverken lod eller del i dette ord, thi dit hjerte er ikke oprigtigt over for Gud"* ApG. 8,21. Er derimod dine gentagne fald for fristelsen til samme synd din største sorg, og du for hver gang går til Gud med den, så har du også lov til at regne med hans tilgivelse.

Når vi falder, er det kun en følge af, at synden stadig bor i vort kød og giver sig udslag i ord og handlinger, lige så snart vi ikke er på vagt imod den.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Hvem er det, Guds ord priser saligt? Ikke den som ingen synd har, men den, hvem ingen synd tilregnes. Disse skal ikke dømmes efter loven, men lever i et rige, hvor nåden hersker. Har gælder ikke gerninger, hverken til frelse eller fordømmelse, men kun det ene: *”Den, som har Sønnen, har livet”* [1.Joh. 5,12] Det er et folk, hvis retfærdighed og hellighed for ud ikke består i noget som helst andet end i Kristi blod, som rens dem fra al synd.

Et folk, der lever under nåden, og som på samme tid er store syndere og fuldkommen hellige.

Apostlen siger jo, at vandrer vi i lyset, rens Jesu Kristi blod os fra al synd. Der står ikke *”har rensed”*, men *”renser”*. (s.112) Det siger os, at vi stadig har synd, vi behøver renselse for, men også, at vi stadig får lov til at regne med nåden.

”Hvis vi siger, at vi ikke har synd, så bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os” [1.Joh. 1,8]. De, der er af sandhed, siger ikke: *’Vi har ingen synd’*. De véd, at de efter deres gamle natur stadig har et hjerte, der er fuldt af synd og urenhed. Det ville være lige så dåreagtigt at hævde muligheden af, at et menneske i sig selv skulle være uden synd, som at ville påstå, at Gud var faldet i synd. Det ville jo stride mod selve menneskets væsen, ligesom det at synde ville stride mod Guds væsen.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 7: En bestandig nåde

Derfor sukker de troende stadig over deres synd, og derfor har de bestandig brug for det rensende blod. *”Hvis vi bekender vore synder”* tilføjer apostlen, *”er Gud trofast og retfærdig, så han tilgiver os”* [1.Joh. 1,9]. Han tilregner os ikke vor synd, men ser os i Kristus fuldkommen rene og hellige, thi *”Jesu Kristi, hans søns, blod renses os fra al synd”* [1.Joh. 1,7].

Renset fra al synd! Hvem kan finde ord for den lykke og herlighed, det er at være i en sådan stilling. Renset fra al synd! Så urimeligt det lyder, og så ufatteligt det er for vor fornuft, er det dog en kendsgerning. Det er besluttet, sagt og gjort af Herren selv.

Priest og takket være hans navn, han, *”som elsker os og har løst os af vore synder med sit blod”* [Åb. 1,5].

Historik:

Indtastet: 16. april 2005

Korrektur: 18. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 19 af 19